:7

פסחים לב: יבמות ז: זבחים לב: ע"י

ט) ברחשית לה, י) ושסן,

תורה אור השלם

1. והיה אם מעיני העדה נעשתה לְשְׁגָגֶה וְעְשׁוּ כָּל הָעֵרְה פַּר בֶּן בְּקְר אָחָד לְעלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לִיִיְ וּמִנְחָתוּ

ונְסָבּוֹ בַּמִשְׁפַּט וְשָׁעִיר עִזִּים אֲחַד

במדבר טו כד 2. וְנָסְלַח לְבָל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרְאֵל ילֹנֵר הַגָּר בְּתוֹבָם בִּי לְבָל הָעָם

ולגר תגר בתובם כי לכל תעם בשגנה.
בשגנה:
בשגנה:
בשגנה:
וירושלם בבית יי לפני התצר החדשלם בבית יי לפני התצר החדשר הביר שלם בבית התצר הגרשל שלם בבית יי לפני התצר הגרשל אל בי לפני ב כה הגרץ הזאת לורצף אבירי אחות הדי במלה בשנו ופר שנ בקר ומנקתיו טלת בללה בשנו ופר שני בן בקר המת הד בללה בשנו ופר שני בן בקר המת לחשאת:
במרבר ח הבילה בשנו ופר שני בן בקר המת הד בילה בשנו ופר שני במרבר ח הבילה ביר את האחד ביר את האחד עלה ליי לבפר היים במרבר ח ביר במרבר היים עשה את האחד עלה ליי לבפר היים:

מד א מיי' פי"ב מהל' שגנות הלכה א סמג עשין ריז: מה ב מיי' פ"ג מהל' ביאת מקדש הלכה ו [ופ"ז מהל' בית הבמירה הל' זי] סמג לאוין דש:

רבינו חננאל

אמר מדבר גופיה נשמעינה דגמר מדבר דזקן ממרא. דכתיב כי יפלא ממך דבר מה להלן גומה מדבר דוקן ממרא. דכתיב כי יפלא מכך דבר ומה להלן בדבר ולא כל הגוף אף בהוראה בדבר ולא כל הגוף אף בהוראה בדבר ולא כל הגוף והכי תניא בתרספת, הורו לבטל במקצת הרי אלו חייבין שנאז דבר נאמר כאן דבר האמר האמו להלן דבר מה דבר האמו להלן דבר מה דבר האמו להלן בדב מה דבר האמו לא כלל מקצתו ולא כולו אף האמור כאן נגע לנגע וגרי ל) וכהאי גוונא מפוש בסוף פי אלו הן התומקין נגע לנגע וגרי ל) וכהאי גוונא מפוש בסוף פי אלו הן התומקין בנו עד שיותר בדבר שאין הצדוקין שמואל לעולם אין ב"ד חייבין מודין בו פרי שהוא מדרין בו פרי שהוא מדרין בו פרי שהוא מדרין בו מדין בו פרי שהוא מדברי חבר. כלובר אין אלו ראוין מורני, ללמוד ולא למדר. ואותיבנה הן אצל הוראה ושוגנין קרובין למזריך רב הוא. כלובר אין אלו ראוין מותני, אל הוראה ושואל לשל הוראה ושואל למוד ולא למדר. ואותיבנה ללמוד ולא למדר. ואותיבנה ללמוד ולא למדר. ואותיבנה בתורי אבל הבא שובה למצוד על הוראה שוניה ללמוד ולא למדר. ואותיבנה בתורי אבל הבא שובה למצוד ולא למדר. מאל שובה למצוד ולא למדר. מאותי בתרי אבל הבא של הוראה שוניים בתורי אבל הבא להיים בתורי אבל הבא להוראה שוניים בתורי אבל הבא להיים בתורי אבל הבא להיים בתורי אבל הבא להוראה שוניים בתורי אבל הבא להוראה שוניים בתורי אבל הבא להוראה שוניים בתורי אבל הבא להיים בתורי אבל הבא להוראה שוניים בתורי אבל הבא להיים בתורי אבל הבא להיים בתורי אבל הבא להיים בתורי אבל הבא להיים בתורי אבל הבא להוראה שוניים בתורי אבל הבא להיים בתורי אבל הבא להוראה שוניים בתורי אבל הבא להוראה שוניים בתורי אבל הוראה שוניים בתורי אבל הבא להוראה שוניים בתורי אבל הבא להוראה שוניים בתורי אבל הבא להוראה שוניים בתורי אבל הוראה שוניים בתורי אבל הוראה שונים בתורי אבל הוראה שונים בתורי אבל הוראה בתורי בתורי בתורי אבל הוראה בתורי בתורי אבל הוראה שוניה בתורי (פנויה) [פטור] אמאי והא כתיב יהיה לה מלמד שהיא [סופרת] אחד לאחד (ת"ל) [דכתיי] כל ימי זובה כמשכב נדתה יהיה לה וכל הכלי אשר תשב עליו [טמא משמו חמאו ששה והן רובו של קהל או שבעה אף על פי שאינן רובו של קהל מביאין פר תא שמע רבי יהודה אומר שבט שעשה בהוראת בית דינו אותו השבט חייב ושאר כל השבטים פטורין ובהוראת ב"ד הגדול אפילו שאר שבמים חייבים שמע מינה אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא דקתני ועשה אותו השבט על פיהם אותו השבט חייב ושאר כל השבטים פטורין למה לי למיתנא ושאר שבטים פטורים הא תנא אותו השבט אסירא בשלא כדרכה שריא. אקשינן אי הכי נדה נמי כלומר אמאי נקטת שומרת יום בנדה גופה יכולין לומר כדרכה הוא דאסירא דכתים מקורה. ופרקי׳ דאמר׳ כי כתים העראה באשה דוה כתיב פי׳ דכתיב ואיש אשר ישכב את אשה דוה וגלה את ערותה את מקורה הערה וגר׳ אבל בשומרת יום כנגד יום לא ומותר להערות בה אפי׳ כדרכה. אי בעית תימא לעולם דשרו יופר שני בן בקר תקח לחמאת אם ללמד שהם שנים והלא כבר נאמר יועשה את האחד חמאת ואת האחד עולה לה' [אלא] יכול [תהא] נאכלת חמאת ללוים ת"ל ופר שני שני לעולה מה עולה לא נאכלת

אם כן הוראה תלויה בבית דין מנא להו: מעיני העדה נעשמה לשגגה. שתעשה לשגגה על ידי אחרים דהיינו על ידי הוראת ב"ד דהוראה תלויה בבית דין: רבה המר כי לכל העם בשגגה. שיהו כולם תלויין בשגגת

הקהל וב"ד דהוראה תלויה בב"ד ומעשה תלוי בקהל: הוה אמינא אפי' מיעוט. חטאו מביאין פר: הוה אמינא בים דין נהדי רובא. ולא יהו מביאין פר עד שיעשו בית דין עם הלבור דליבעי לבית דין הוראה ועשיה כתב רחמנא והיה אם מעיני העדה נעשתה לשגגה שתעשה שגגה על ידי אחרים דהוראה בלגד תלויה בבית דין: 'לפינן מטיני מעיני כתיב הכא מעיני הקהל ^{מ)} וכתיב בעבודת כוכבים והִיה אם מעיני העדה: אבל תד שבע דליכה רובה לה. והוה הדין לשנים חו שלשה שבטים: רבי שמעון חמניא בעי. פר לכל שבט ושבט ופר לבית דין: אי בהוראם בים דינו רבי שמעון לים ליה. בהוראת בית דינו רבי שמעון לים ליה.
דהא לא מייתר ליה (לא) קהל להוראת
בית דינו: אלא לאו רבי יהודה היא.
וקתני מה הן מביאין פר אחד אלמא
לא מייתו שאר שבטים בהדיה: אמרי
לא מייתו שאר שבטים בהדיה: אמרי
הכא במאי עסקינן וכו'. ותנא קמא
רבי שמעון בן אלעזר הוא ורבי שמעון
דאמר שני פרים קסבר פר לכל שבט
ישבט דשבט א' איקרי קהל כגון שתטאו
שדיוה שבנו א א איקרי קהל כגון שתטאו שבעה שבטים והן רובן של קהל דכי הויא רובא בגברי ורובא בשבטים הוא דמביא פר לכל שבט ושבט ופר לב"ד אבל היכא דאיכא ששה והן רובא או שבעה ואינן רובא כיון דלאו רובא בגברי ורובא בשבטים כחד שבט דמו ומביחין פר חחד ופר לב"ד: חיבעית להו שבט חחד שעשה בהורחת בית דין הגדול לרבי שמעון מי מייחו. פר חו לא מי אמרינן כי אמר ר' שמעון לחייב על כל קהל וקהל דשבט אחד איקרי

ור"ש ור"מ. דדרשי תרי קהל לג"ש ולא אייתר חד להוראה תלויה בבית דין

ורבי שמעון ורבי מאיר דהוראה תלויה בבית דין ומעשה תלוי בקהל מנא להו אמר אביי דאמר קרא יוהיה אם מעיני העדה נעשתה לשגגה רבא אמר ² מלכל העם בשגגה וצריכא דאי כתב רחמנא והיה אם מעיני העדה נעשתה לשגגה הוה אמינא אפילו מיעומא להכי כתיב לכל העם בשגגה ואי כתב לכל העם בשגגה הוה אמינא עד דעבדי בית דין בהדי רובא להכי כתיב והיה אם מעיני העדה נעשתה לשגגה והא כי כתיבי הני קראי בעבודת כוכבים הוא דכתיבי ילפינן מעיני מעיני: הורו ב"ד של אחד וכו': איבעיא להו שבט אחד לרכי יהודה בהוראת ב"ד הגדול מי מייתו שאר שבמים או לא מי אמרינן שבעה שבמים הוא דמייתו שאר שבמים בהדייהו משום דאיכא רובא אבל חד שבט דליכא רובא לא או דלמא לא שנא תא שמע מה הן מביאין פר אחד רבי שמעון אומר שני פרים במאי עסקינן אילימא שחמאו שבעה ר"ש תמניא בעי אלא דחטא שבט אחד במאי אי בהוראת בית דינו רבי שמעון לית ליה אלא לאו בהוראת בית דין הגדול ותנא קמא מני אי נימא רבי מאיר הא רובא בעי אלא לאו רבי יהודה ¢(וכגון שחמא שבמ אחד) אמרי הכא במאי עסקינן כגון שחמאו ששה שבמים והן רובן של קהל ורבי שמעון בן אלעָזר היא דתניא יִר"ש בן אלעזר אומר,

קהל כגון שחטאו שבעה שבטים דהוו רובן אבל היכא דליכא רובא כיחיד דמו ופטורים דיחיד שעשה בהוראת ב"ד פטור או דלמא כיון דסבירא ליה דשבט אחד איקרי קהל לא שנא שבט אחד ולא שנא שבעה מביאין פר לכל שבט ושבט ופר לב"ד: אלא הכא במאי עסקינן כגון שחטאו ששה וכו'. דכיון דאיכא רוב רובא כל דהו קאמר למביחין פר ופר לב"ד: אלא לאו רבי שמעון. וקתני שבט אחד חייב על

הוראת בית דין הגדול אלמא כי אמר שבט אחד איקרי קהל אפי׳ כי חטא שבט אחד כמרובין דמו ומביאין פר לב"ד והכי סבירא ליה לרבי שמעון דהיכא דאיכא רובא בגברי ורובא בשבטים מביאין פר לכל שבט אבל סיכא דחטאו ששה והן רובן או שבעה היכת המטמו ששה הזן רובן מו שבעה וחינת וחבר וחינת ורבו כשבט אחד דמו ומביאין פר ופר לבית דין מדקתני מה הן מביאין וכר ולא מחוקמא רישא אלא כרבי וכר ולא מחוקמא רישא אלא כרבי שמעון בן אלעזר כגון שחטאו ששה וכרי וחאמר רבי שמעון שני פרים פר להו ופר לבית דין: מדכתיב קהל יהודה אלמא דשבט אחד איקרי קהל: ודלמא שאני שבט יהודה דהוה עמיה בירושלים שבט בנימין. ושני שבטים הוא דאקרי קהל אבל שבט אחד לא: אלא מהכא קאל מפרך והרביחיך ונתחיך לקהל עמים הגני מפרך והרביחיך ונתחיך לקהל עמים וגו'. והיכא אמר ליה הכי דכתיב ^ש וירא אלהים אל יעקב עוד בבואו מפדן אָרָס וגו׳ וכתיב י ויאמר לו אלהים אני אל שדי פרה ורבה גוי וההל גוים יהיה ממך וגו': מאן הוה אמיליד ליה בההיא שעתה. כלומר מאן הוה עחיד למילד ההיא שעתא בנימין ושמע מינה דקאמר ליה רחמנא השתא מחיליד לך קהל אחרינא: י"א שבטים לא. בתמיהה והא אמרת דשני שבטים איקרו קהל יהודה ובנימין אלא ודאי הכי קאמר ליה דהשתא מתיליד לך קהל אחרינא אלמא שבט בנימין לבדו איקרי קהל:

הכנ

מוסף רש"י

ויעמד יהושפם. אותו היום נטהרו ישראל מטומאה שבידיהם, בדברי הימים (יבמות ז:). החדשה. הר הימים (יבמות ז:). החדשה. הר הבית, וקרי לה חדשה מפני חידוש ספים, וקרי כה מדשה נמפי מידום שמידשו והחיפוש על קדושתו בו ביום לחמרו כובול יום לא יכנס לה (פחחים צב.) לאו: שמידשו כה בהלכותיה תבחים לב:), במחנה ליויה. בהר סבים (יבמות ז:).

תוספות הרא"ש

תוספות הרא"ש
אמר אב" אה לף אן והיה אפ
מעיני העדה] נעשתה
לשגגה עד שתעשה שגגה על ידי
אחרים דפשטי דקרא מעניי העדה
לא קאי אב"ד מדלא כתיב ונעלם
מעיני העדה אלכא משטע
דאציבורא קאי. ומ"מ מדכתיב
נעשתה לשגגה ולא כתיב נעשה
העדה בשגגה. אלמא משטע
שנעשתה שגגה על ידי אחרים
שונעשתה שגגה על ידי אחרים
שורוו להם היתה. ורבא אמר אמר אמר קרא כי לכל העם בשגגה. דמשמע , שכל ישראל שגו בדבר וב״ד בכלל כל העם הם ובשגגת מעשה אי אפשר לכלול בית דין עם הצבור דהא אמרי׳ בסמוך מדכתיב נעשתה לשגנה מפקי ב״ד משגגת מעשה אלא ע״כ שגגת מעשה דכתיב בב"ד בשגגת הוראה איירי: ח"ג כי שמעינא ליה לר' אירי, זיינ כ' שמעינא ליה לדי "חדר" שבטים ולא כמו שכתוב במקצת מפרים כ' שמעינ ליה לדי במקצת מפרים כ' שמעינ ליה מדי "חודה כ' שבטים דאף במקצה מפניא ליה מחדר לעיל גרירי אלא בז' אששה מבעיא ליה מדרי למנוט' ומשום שבטים ומסחבר למנוט' ומשום במבעיא ליה אך בשבטים לא אדעביי ובפאי לכחוב כ' שבטים לא אדעביי ובפאי אי עדו 'שבטים לא אדעביי ובפאי בראי להוראת ב"ד והא לא מייתר ליה אד אדעהור ב"ד והא לא והיא דתלי להוראת ב"ד והא לא ורגאי להיב להי בקהלי אליבא דאינהו לאי לאור אדעה ליה בקרא ההו את על אי מאר ההו את ביר שמעינן פטר שבט שעשאו ואי לאו דשמעיע ליה בקרא ההו את בט שעשאו ואי לאו דשמעיע ליה בהרא ההו את ברורים מור בהוראת ב"ד הוי מצי למימר לדיש וכי מייד הוי מצי למימר לדרש אדו כי היכי דריש להורה אדרי שהורה אדרי שהורה אדרי שהור מצי למימר לדרשא זו כי היכי דריש להורה אדרי שהורה אדרי אדר אדרים לורא אדר את מבור לדרשא וו כי היכי דריש לייד אדרי אדרים לורא אדר את מבור לדרשא וו ביה ביה ביה אדרי שהורה אדר אדרים לור אדר אדרים לורא אדר אדרים לורא אדר אדרים שהוורה אלא ודאי אדת את מבור לדרשא לורא אדר אדרים שהוור ביורים להור שהוור ביורים להור שהוור ביורים להור ביורים להור שהוור ביורים להור הודה ז' שבטים ולא כמו שכתוב הודה אלא ודאי אהא קא סמוך יקתני במתניתין וחכ״א אינם

חייב וכיון דתנא אותו השבט חייב ממילא ידענא שאר שבטים פטורין אלא הא קמשמע לן דבהוראת בית דינו הוא דשאר שבטים פטורים אבל בהוראת ב"ד הגדול אפילו שאר שבטים חייבין שמע מינה איבעיא להו שבט אחד שעשה בהוראת בית דין הגדול לרבי שמעון מי מייתי או לא תא שמע מה הן מביאין פר אחד רכי שמעון אומר שני פרים (במאי עסקינן אילימא שחמאו שבעה) שני פרים שמנה פרים בעי אלא דחמא שבט אחד ובמאי אילימא בהוראת בית דינו רבי שמעון לית ליה אלא בהוראת בית דין הגדול ותסברא תנא קמא מני אי רבי מאיר הא רובא בעי אי רבי יהודה שאר שבמים נמי מייתו (אלא) הא מני רבי שמעון בן אלעזר היא וכדתניא תא שמע וחכמים אומרים לעולם אינו חייב אלא על הוראת בית דין הגדול יימא חכמים אילימא רבי מאיר רובא בעי אלא לאו רבי שמעון היא שמע מינה ורבי יהודה ורבי שמעון? אשבט אחד דאקרי קהל מגא להו אמרי דכתיב וועמד יהושפט בקהל יהודה וירושלים ס(נכח חצר בית ה') החדשה יסאי חדשה א"ר יוחגן ישחידשו דברים ואמרו מבול יום אל יכנס במחגה לויה מתקיף לה רב אחא בר יעקב ממאי דלמא אדי ההון לשהיה שהדברים האפור מבול זה אל לכנם בפוומה להיה פווקף להדב אהא בדי עקב מבאדי הכנא שאני ירושלים דהוה גמי בנימין אלא אמר רב אחא בר יעקב דכתיב ויואמר אלי הגני מפרך והרביתיך ונתתיך לקהל עמים וגו' מאן אתיליד ליה ההיא שעתא בנימין ש"מ ה"ק רחמנא מתיליד לך השתא קהל אחרינא א"ל רב שבא לרב כהנא דלמא הכי קא"ל רחמנא לכי מתיליד לך בנימין הוא דהוו י"ב שבמים דמתקריית קהל א"ל רב שבא עשר שבמים איקרו קהל אחד עשר שבמים לא איקרו קהל "תניא ר"ש אומר מה תלמוד לומר אלא שנים עשר שבמים איקרו קהל אחד עד שבמים לא איקרו היה שומר מה תלמוד לומר

> תומפות ה"א ער דעברי בית דין בהדי רובא בו'. מימה השחא אע"פ שמיעוט נשארו מלפור לא מימש ממיעוט נשארו מלפור לא מימש לא ניסוש לפיק דין דרובא ניסו בשלמא אי הוי בעיכן כולבו ניסא דליבעי בית דין בהדייהו: שבעה שבבים הוא דפייתו בו'. לר' יהודה דקאמר בברייתא לעיל אפילו שנ שבטים ה"מ למיבעי אבל בב' שבטים לא אלא אממני

בור ג מיפטי ליה דאיירי בז' שבטום: כגון שהמאו ששה שבסים הון רובן כר. תימה א"יכ מ"ט מיפטי ליה דאיירי בז' שבטום: כגון שהמאו ששה שבסים הון רובן כר. תימה א"כ מ"ט דרכי שמטון דלא מחייב אלא פר אחד הא לא אסכתן דפליג אר יהודה אלא דנטי נמי פר לבית דין אכל מודה מיהו לרכי יהודה דשבט אחד איקרי קהל: הנגי מפרך והרביתיך וגר. מימה דשביק קרא דאמר הקב"ה ליעקב גוי וקהל גוים יהיה ממן:

חייבין אלא על הוראת ב"ד הגדול בלבד ומדקתני חכמים מסתמא מכלל רבנן בני פלוגתייהו דרי יהודה ר"ש בכלל ולקמן מוכח דרקא ר"ש היא לא ר"מ: ואיכא עד דאיכא שני שבטים דהתם שבט יהודה ובנימין הזה זכן מוכח קרא (דתני) ולבתיב) בקהל הזורי וירושליים והיישליים והייעו שבט בנימין שהיתה העיר בחלק בנימין כדמוכח בפי איזהו מקומן (דף נו"): אלא אמר רב אחא בר יעקב המכא הנו מפרק והרביתין נתתרך לקהל עמים. חימה דישייר היא יקר אליכא למשפע פניה זהיי לאתוני מהוא בקא הדכתיב נהי וקר אך הרבי למשפע פניה זהיי לאתוני מהוא בקא הדכתיב נהי וקהל משמע ביו זה מסוף נאמר על לידת בנימין לבד ומהאי קרא מייתי בירושלמי כל שבט ושבט קרי קהל שנאמר גוי מקב ותחוך לקהל עמים בשתני שעתיד לצאת מפני קהל ועמים וקה לפי שאמר ול ושני מעתיד לצאת מפני קהל ועמים לפי שאמר וך ואו בל ועל די שוש לא נולד עם מביימין שבהו אומר וקהל גרש הרי שנים מאור לבד כובנימן דשוב לא נולד "ל כי של א שעתיד א' משבטי ליחלק ומעתה אותה מתנה אני נותן לך. מה שכתוב כשהוא אומר וקהל גרש הר שנים אמר ולחלק מברים (קאי) קרורש: ב' אחרים לבד מבנימין לא מורם לבד מבנימין לא מנוים (קאי) קרורש: ב' אחרים לבד מבנימין לא מנוים לעד. אחרים לבד מבנימין לא מנוים לקאי קרורש: בי אחרים לבד מבנימין לא מורם דעיכי אבנימין קאי דהא מוכח מיני רבא דשבט א' איקרי קהל אלא מגוים (קאי) קרורש: ב' אחרים לבד מבנימין לא מורם דענים לבד

בתורה אבל המוציא מרשות היחיד לרשות הרבים פטור ואמאי והא כתיבא פי׳ ויצו משה ויעבירו קול במחנה. וגרסינן בפ׳ הזו